

ζούδια που την περιέμεναν. Δεν τη ρώτηρα τίποτε, ούτε za' έδειξη. Με ζούταξε μονάχα ολοένα μ' έδειξη την τόσο γνωστή Έκφραση, με το ίδιο μυστηριώδες χαμόγελο. Κά' έδοξάμουα μιά ανέγνωραστη εύτυχία ζωντά της.

Ζήσαμε μαζί τρεις μέρες. Την τρίτη ήμερα θέλησα κάτι να την ρωτήσω. Μιά έδειξη μου απάντησε:

—Μη μ' ερωτάς. Ότι και να σου πω, θα είναι ψέμμα. Ή απάντησι μου δεν θα σου δώσει τη βεβαιότητα, θα σου δώσει μονάχα μεγαλύτερη αμφιβολία γι' αυτό που ζητάς να μάθης.

Της είπα τότε φηδυστά στο αυτί:
—Και το χάδι σου, Τζοκόντα, μένει τώρα στη θέσι του αδειωτό:
Με κούταξε, γέλασε κατά τρόπο μυστηριώδη και δεν μου αποκρίθηκε.

Όταν, έπειτα από λίγες μέρες, συνέβηα κάποιος από την εύτυχία μου και θέλησα να μάθω τι γινότανε και ό ύπόλοιπος κόσμος, πήρα να διαβάσω τις εφημερίδες, που είχαν μαινετή έλπίση στο γραφείο μου. Και τότε μονάχα έμαθα τό γεγονός που με συνεκλόνησε:

Ή εικόνα της Τζοκόντας είχε κλαπή μέσα από τό Μουσείο τό Λούβρου!...

Και τότε άρχισαν έδεινα τό δικό ζούδια της εύτυχίας που θα μου μείνανε αίσχρηματα για πάντα. Σ' έδω αυτό τό διάστημα ζούσα σάν μέσα σε όνειρο δίπλα στην άγαθμή μου, πάντα σαγηνευμένος από τό βλέμμα της, πάντα ροιμανένος από τό άνευχιαστό της χαμόγελο, πάντα ροιμανένος μπροστά της, δοδός και λάτρης της για πάντα...

Ταξιδιάρικα πολύ, σπαταλούσα και με τό δικό μου ζούδια, για να ικανοποιήσω και τις πιο αλλόκοτες ιδιοτροφίες της. Δεν ζούσα ποιά μονάχα για κείνην. Συγγι' άναρωσιόμουνα: «Μ' αγαπά, αλήθεια;» Και απαντούσα μονάχος μου: «Τι σημασία μπορεί να έχη αυτό; Την αγαπά έγω, αυτό φτάνει, είτε δική μου!...»

Σιγά-σιγά είχε γίνει σζαλάβος της. Μιά τόσο ήδονική ήταν για μένα αέτη ή σζαλαβιά!

Έτσι φτάσαμε στο Λαζιβέρνι τόφ περιουσιένον έτους. Είμαστε τότε στη Φλωρεντία. Ό καρφός ήταν γλυκός και ή Λίζα πολύ εύθυμη στην πόλι αυτή, όπου είχε ζήσει, όπως μοίσε, τό παιδικά χρόνια της. Ήταν συγγράφους μαζί και γυνάικα ή Λίζα. Συγγενίζουσε δια τό γνωρισιότητα za' όπως τους χωριζήτες έλπίου της. Τη μια στιγμή φαινόταν σαν χωριζάτα, γελούσε, έπειτα, γινότανε αμέσως σκεπτική και συχνά έπειτα σε μιά μεστήρηδη σιωπή.

Μιά μέρα, κάναμε τον περίλατό μας στον Άργον. Έξωγα να είδα μπροστά μας κάποιον, με μιά φωτογραφική μηχανή, που περιμένε εκεί, επάνω στο δρόμο. Ήταν ένας νέος και χαλοζαρωμένος άνδρας και τό πρόσωπό του θυμήματι επί είχε την έκφραση της τόλης και της άποφασιστικότητας. Ή Λίζα θέλησε να φωτογραφηθώ. Στάθηκε μπροστά στο γυαλό με σταγωνόμενα τα χείλια, όπως συνέβησε, με τό ίδιο γλυκό χαμόγελό της, και ό άνθρωπος της πήρε τη φωτογραφία. Τον πληρώσε άμέσως και τού είπα για της μέση την έσομένη τη φωτογραφία στο Ξενοδοχείο όπου μέναμε.

—Πώς λέγεσαι; τον ρώτησε με τό συνθηματικό ήμερικόνό της ήθος.

—Περούγιαν, απάντησε ό άνθρωπος.
Και ή Λίζα επανέλαβε φηδυστά, όνειροπόλα:
—Περούγιαν!...

Την έσομένη τό απόγευμα, ό φωτογράφος ήρθε πρώτα και ή Λίζα τον δέχτηκε στο σαλόνι, που ήταν δίπλα στο δωμάτιό μου. Άζουσα τότε τη συνομιλία τους, μιά συνομιλία άποκαλυπτική, τρυφερή για μένα.

Έδειξη μιλούσε με φωνή, στην όποία έβαλλε τό πάθος και συγγυχόνος ή ζήλια και τό μίσος:
—Σ' αγαπώ! τού είπε.

Μεσολάβησαν μερικά στιγμής σιωπής και έπειτα, προσέθεσε:
—Θέλω να σε κάνω πλούσιον! Πάρε με, πουλήσε με. Άέξω έσοτεμάρια, έκατομμύρια δολάρια! Πήγαίνε με στην Άμερική!...

Ό άνθρωπος έδειχόνος της απάντησε κάτι, που δεν μπόρεσα να τό άκούσω. Έπειτα επανέλαβε:

—Όχι, δεν άνηχο σε κανέναν άλλον εκτός από τον εαυτό μου! Εί-μια έλειψες, διαθέτω όπως θέλω τον εαυτό μου. Άζουσε με. Σ' αγαπώ, θέλω να σε κάνω εύτυχιέμονον! Μιά

ζού είσα ένας πολύ μέτριος άνθρωπος και για σένα εύτυχία δεν είχε τίποτε άλλο από τό ζούδια. Πουλήσε με λοιπόν, κάμε με ζούμα, να, σου προσφέρωμια!...

Δεν μπόρεσα πια ν' άκούσω περισσότερα και όρμησα σάν τρελός στο σαλόνι.

Θημάμα ότι την είχα άδράξει από τό μωρόστο... Έπειτα θυμάμα ότι ό άνθρωπος όμοιος έλπίου μου... ότι με χτύπησε δυνατά στο στήθος και ζέπει... δεν θυμάμα τίποτε πια!...

Όταν έβγα να κείνηρα να Ξανάδω τη Λίζα, μιά είχε φύγει, είχε χαθεί. Τι μπόρεσα να κάω πια; Δεν ήθελα να ζητήσω τη συνδρομή της άστονιούας. Ήταν έλειψες, μπόρεσε να κείνη ότι ήθελε, να πάη όπου ήθελε. Τρεις μέρες περιμένα άδικα, με μιά χυρφή έλπίδα πως θα Ξαναγυρίσε. Τέλος, ένα απόγευμα, βγήκα στο δρόμο για να πάω λίγον άέρα. Άζουσα τότε Ξανά εφημεριδοζούλη που διαλάδουσε ένα έκατοτο παρόδωρα, Μηχανικά τού έδωσα ένα νόμισμα και πήρα ένα φύλλο. Περιέχει την καταπληκτική είδησι: **Ή άριστογυμναστική, ή αιώνα εικόνα της Τζοκόντας, είχε Ξαναβρεθθή!...**

—Λίζα! Λίζα! φηδύσα za' έπεσα μπλόθιμος. Ή άγαθμήμου μου είχε Ξαναγυρίσει στο κάδρο της, δεν ήπληξε πια, για μένα είχε φύγει, είχε χαθεί άνεπασιρόθωτα!...

Αέτη είναι ή πρόπτωση του πελάτου του φίλου μου γατρού, Σας τη διηγήθηκα όπως μου την είπε ό ίδιος ό γατρούς και όπως αυτός την άκουσε από τα χείλη του, χωρίς ποτέ να μισρήση να έξηγήρη τό μυστήριο της ιστορίας αυτής...

ΚΟΥΡΤ ΜΟΥΝΤΣΕΡ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΤΑ ΠΑΟΥΤΗ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Επιχρυσεί ζωντός ή αντίληψης ότι ό πλουσιότερος άνθρωπος της αρχαιοτήτος ήταν ό βασιλέας της Λυδίας Κροίσος, τού όποιον τό όνομα έχει καταστή παροιμιώδες προκειμένον περί βαβυλωνιούτων. Ή αλήθεια όμως σχετικώς είναι ότι ή περιουσία του Κροίσου δεν έπερέβαινε τα 900.000.000 προσιολιμέζ δραχμής και δεν άπετελείτο μόνον από χρυσιατά, αλλά και από γαίτες, δούλους, σκετή για.

Υπήρχαν όμως στην αρχαιοτητα και άλλοι άνθρωποι, οχι λιγότερο πλούσιοι από τον Κροίσον. Ό Σενάκας π. γ. ό περίφημος φιλόσοφος και ποιητής της Ρώμης, είχε περιουσία έξ 100.000.000 δραχμών! Επίσης ό αυτοκράτορας Γιούλιος πεθανόνος άφησε 835.100.000 δραχμής, τις όποιες ό διάδοχός του Καλιγούλας κατεδαλίησε μέσα σ' ένα ζούνο.

Ό Μίλων, ό περίφημος άθλητής της αρχαιοτήτος, αναφέρεται ότι χωροποίησε σε διαφόρους δανειστής τον 18.900.000 δραχμής. Επίσης ό Ιούλιος Καίσαρ, πριν ανάλδη την άρχη, είχε δανειστεί από φίλους τον 85.000.000 δραχμής. Ό ίδιος, για να Ξεκατορίση την έποστηγή του Κορίου, αναγκάστηκε να τό μετρήση 15.000.000 δραχμής, για τον ίδιο δε σκοπό προσέφερε στο Λούβιο Παύλο 8.500.000 δραχμής.

Ό περίφημος ύπατος της Ρώμης Άντωνίος μετά τη δολοφονία του Καίσαρος βρέθηκε χωριζέμονος με 84.000.000 δραχμής, διεσάθησε δε εν όλω στη ζούη του 4.050.000 δραχμής. Ό Άλπιος έξώδωψε σε διάφορες διακεκδούσες 15 έκατομμύρια δραχμής. Βλέποντας δε πως δεν τού έμειναν παρά 2.300.000 δραχμής πρότημας να άποκατονηση από φόβο μήπως δεν τού επαρκέσουν για τη συντήρησή του!

Ό Ιούλιος Καίσαρ προσέφερε κάποτε ως δώρο στη Σερουλία, τη μητέρα του Βρούτου, ένα μαγαζιάρτι άξίας 300.090 δραχμών. Έέλος είχε γνωστόν ότι ή Κλεοπάτρα, ή περίφημη βασίλισσα της Αιγύπτου, κατά τη διάρκεια κάποιου πλουσιότητων δείπνου που έδινε προς τιμήν του Άντωνίου, ανέλισε μέσα σε ζέδι, και κατέπε τα μαργωταρένια σκουλαρίκια της, άξίας 13.185.060 δραχμών.

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ
ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΤΕΜΠΕΛΗ

«Ενθάδε κείται ό τεμπέλης Πέτρος, ό όποιος την τελευταία του ώρα φρονάσε:

—Πόσο είμα εύτυχισμένος, που δεν έρω πια να κάω τίποτε!...»

Πάντα ροιμανένος μπροστά της, δοδός και λάτρης της...

